

Scénář

Příběh paní Hokeové

Zpracovali: Tereza Pavlovičová, Amálie Křištofičová, Pavel Galík, Marek Šolc a Jakub Jarisch za ZŠ a MŠ Dolní Poustevna s vedoucím učitelem Matějem Kučerou.

Příběh paní Hokeové (rozené Podlahové) započal na Pražských Vysočanech v červenci roku 1934, kde se narodila mamince Vlastě a tatínkovi Bohumilovi. První léta života prožila paní Hokeová s rodiči v místním továrním bytě. Tatínek byl truhlářem a maminka kuchařkou – neměli sice moc peněz, ale i tak si žili šťastně. Zlom přišel v roce 1939, kdy tehdejší Československo obsadili nacisté. Samotná okupace její rodinu naštěstí zvláště nepostihla. Problémy ale nastaly v roce 1945.

... No, takhle jsem tam byla až do polovičky února, pětačtyřicátého roku. Ale to už začaly padat bomby i na Prahu. A protože my jsme bydleli v těch továrnách, tam byla Aerovka, Kolbenka, prostě to byla tovární čtvrt. My jsme taky bydleli v továrně, tam byl můj děda jako vrátný a údržbář. Po těch náletech se rozhodli (rodiče), že mě odvezou pryč.

Paní Hokeová byla poslána k otcově rodině do Krásné hory, kde byla až do konce války. Hned po válce se vrátila zpět do Prahy a vzpomíná na to, jak její rodiče unikly o vlásek velkým problémům.

... No a když byl pak ten konec války, to jsem se pak dozvěděla od rodičů, tak tam přišli lidi i z okolních továren a postavili tam barikádu. Vytáhli ven stroje, jenomže ještě dřív, než tam dorazila Rudá armáda, tak tam přijeli Němci, kteří jim hrozili, že si to s nimi vyřídí. Tak jsem málem přišla o rodiče, protože potom už jim to nevyšlo, protože přišli Rusové.

Po válce se celá rodina odstěhovala do pohraničí, do malé vesnice Horní Poustevna. Paní Hokeová si v roce 1955 vzala za manžela Jana Hoke, který byl neodsunutý sudetský Němec. Nikdo z rodiny paní Hokeové nevolil komunisty, proto velmi těžko nesla události z roku 1968. Tehdy vzala manžela a první dceru Jitku, napsali protiruské transparenty a vyjeli je rozvěšovat po okolí. Shodou nešťastných událostí se ale dostali do kolony sovětských vojsk, na což vzpomíná.

... No a my jsme se mezi nějak dostali, byla tam nějaká škvíra mezi těma autama nákladníma. No a pak jsme jeli mezi nima. To bylo strašný. Jsme říkali, že nikomu z nich tam necvaklo v kouli a že na nás něco nevypálili. No a takhle jsme jeli až do Lipový. Bylo to těžký, bylo to těžký.

Další léta prožila paní Hokeová s rodinou. Narodila se jí druhá dcera Daniela a v poklidu pracovala až do roku 1989, kdy odešla do důchodu. V listopadu téhož roku se v ní ale probudily revoluční nálady. Nečekala a odjela do Prahy, kde se zúčastnila velké stávky a demonstrace, na což vzpomíná.

Já jsem se potom zbláznila a jela jsem do Prahy. Na tu velkou stávku. To bylo lidí. To Václavský náměstí bylo úplně plný. Tam se nedalo ani pohnout.

Na naši otázku, zda cinkala s klíčem, odpověděla takto.

Já jsem neměla klíče. Vždyť jsem nebyla doma. Ale bratranec Zdeněk měl klíče, tak s nima cinkal. No bylo to pěkný ...

Po všech těch událostech se paní Hokeová už do podobných dobrodružství nepouštěla. Začala si užívat důchodu a postupně se starat o vnoučata a pravnoučata.

Na závěr jsme se zeptali, co by paní Hokeová chtěla vzkázat dalším generacím.

Ať už není válka. Ať už je klid. Když je válka, to je to nejhorší.

Tímto chceme paní Hokeové poděkovat za možnost poznat a představit její život. Život nenápadné ženy s velkým srdcem, která se nebála bojovat za to, co je správné.